

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60

0
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60
mm

Da råbte hun ydmyg: „O, kjære tilgiv!
Så inderlig derom jeg har.
Men vil du det ikke, så tag kaa mit liv —
mena Rebeter, was willst du doch mehr?
Så kan jeg dog blive dig lebt allenfalsen.“
Og derpå hør vettighedsfalsen,
og mænden med økken træ-hug hende gav
og kuttede hovedet af.

En ny
og frygtelig føl vise
om en mand i Schweitz,
som myrdede sin ulykkelige kone med en økse.

Synges på melodien: „Hjalmar og Hulda“ til skræk
og advarsel for ligesindede med en smuk
moral i enden.

Eftertryk forbydes eftertrykkeligt.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30 40 50 60 70 80 90 30

0

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

Mel. „På blomsterklædt bakke sad Hjalmar og kvad.“

Nu vil jeg beskrive, så godt jeg formår,
et frygteligt mord udi Schweitz.
Der leved en olding med sølvhvide hår,
en gammel og grætten stabeis.
Han tog sig en kone; hun hånden ham skjæknte,
endskjønt hun var ung; thi hun listigen tænkte:
„I nødsfald man gifter sig kun med sin mand,
mens andre dog elske man kan.“

Og derfor hun skjædig sin husbond bedrog,
ifald man på rygtet kan tro;
thi inden ret længe en elsker hun tog —
man påstod sågar, hun tog to,
og det er jo noget, som alle kan vide,
at det kunde manden i længden ei lide,
og derfor han tog den beslutning så fæl
at myrde sin kone ihjæl.

Mens solen beskinned vor syndige jord,
og alle de småfugle sang,
så tog han sin fru og en økse så stor
og styred til skoven sin gang.
Og da de var kommen derhen, han begynder:
„Fald vakkert på knæ og bekjend dine synder
og tal bare sandhed; thi om et minut,
min søde, så er du kaput.“

Da råbte hun ydmyg: „O, kjære, tilgiv!
Så inderlig derom jeg ber.
Men vil du det ikke, så tag kun mit liv —
mein liebster, was willst du doch mehr!
Så kan jeg dog blive dig kvit allenfalsen.“
Og derpå hun velvillig rakte ham halsen,
og manden med øksen tre hug hende gav
og kuttede hovedet af.

O bred, ak så bred er den ægteskabs vei,
og mange vil vandre derpå;
men vogt jer, I mænd, og forsøger det ei,
når I bliver gamle og grå.
I kvinder af denne geschichte kan lære,
at I eders mænd ikke utro må være;
thi da vil det sikkerlig gå eder sjéis
i Norge såvel som i Schweitz.

D.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

0 mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50

Då tilføle min Zygma: „O, kære, trist
Så ingenting hører jeg per —
Men alt du get ikke, så føle min vis —
Men næster var mitte du godt møn! —
Så kan jeg god vide din kærlighedens“
Og derfor min lærling ikke min person,
og munden med øren til din penge da
og kærligheden ved at

Men „På hjemmekoncerten“

O præl, så er det godt at gøre et festspil av!
Nu vil jeg beskrive, at
og man også vil anagle helst; —
et frægteligt og forsejligt stille
men godt ist, I mængd, og forsejligt
Der lever en dild, der nu
nu I præl, somme og giv
en gammel og gris, den
I kærlighed til denne begejstring, den pris.
Han tog sig en kop, men ikke til den vært
at I desværest mangt ikke til den vært
endelig, at han var slet ikke, således
at endvidt man giller sig selv i spændingen.

Ringvolds Bogtrykkeri.

Thid nu er det således
thi indeg en smule en elsker han tog
man godt, men han tog to
og den var en smule paa alle kan vide,
at det var en smule i længden ei lidt,
eller han tog den for at gøre så ful
at endvidt din huse blydt.

Men solen beskinnede vor syndige jord
og alle de småfugle sang,
At tog han sin fra og en øke af
og stod til skozen sin gang
og da nu var kommen dårhen
og aldeles vild med at tage sig
og det var en smule, thi nu at mangle
men ikke, at det var en smule.